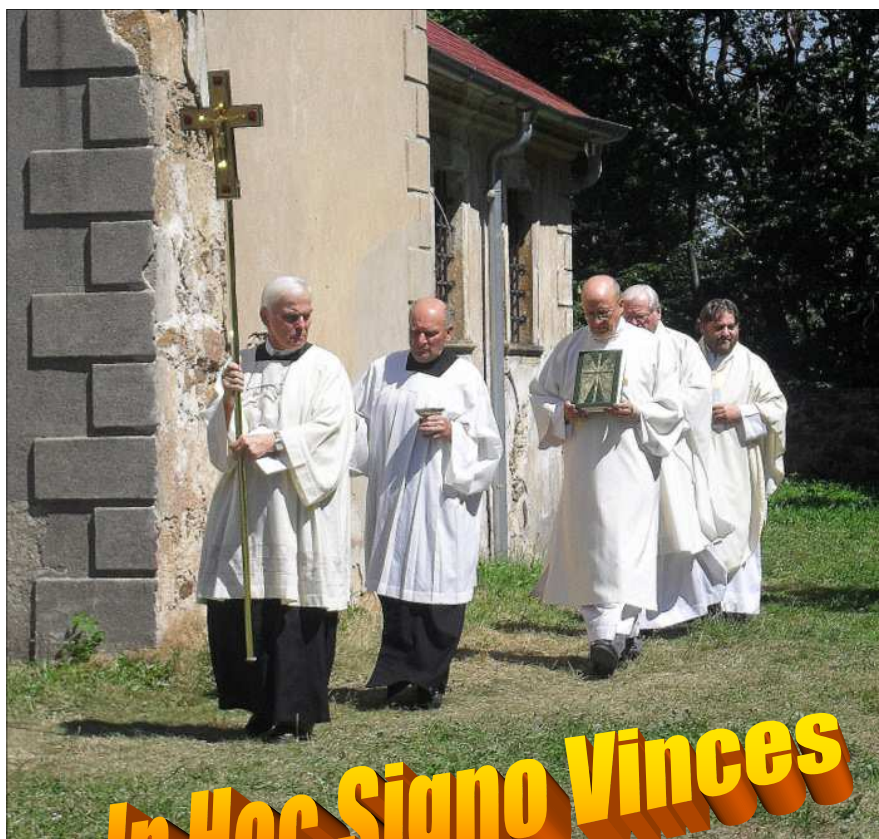

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, srpen-říjen 2010 (č.74)

In Hoc Signo Vinces

Svátky v říjnu

1.10. Svatá Terezie od Dítěte Ježíše

2.10. Svatí andělé strážní

4.10. Svatý František z Assisi

7.10. Panna Maria Růžencová

15.10. Svatá Terezie od Ježíše

16.10. Svatá Hedvika, sv. Markéta Marie Alacoque

18.10. Svatý Lukáš, evangelista

28.10. Svatí Šimon a Juda, apoštolové

29.10. Blahoslavená Restituta Kafková

Požehnání soše sv. Václava a celé renovované návsi s kašnou proběhlo ve Strupčicích dne 25.9.

Pozvánky na říjen:

* V sobotu 9.10. bude na **Květnově** vikariátní pouť.

Růženec začíná v 10:00 hod., mše v 10:30 hod. Autobus pojede jako obvykle od parku (hud.školy) v 9:15, z Chomutova od divadla v 9:25 hodin. Vrací se v 12:15 hodin.

* Výuka **náboženství** je na faře vždy ve středu od 15:00 hodin. **Povinnost** křesťansky vychovávat děti slíbili u jejich křtu rodiče a kmotři! Součástí výchovy je i přihlášení na výuku náboženství!!!!

* **Diecézní setkání mládeže ve Frýdlantě** s otcem biskupem Janem se koná v sobotu 9.10. (Širší program 8.-10.10.) www.litomerice.signal.cz

* V neděli 10.10. bude mše v **Sušanech** v 12:00 hodin.

* V pátek 22.10. bude mše v kapli v Jirkově - **Vinařicích** v 17:00 hod.

* V neděli 31.10. bude mše v **Boleboři** v 15:00 hodin (a žehnání hřbitova).

(V úterý 2.11. na **Dušíčky** bude po mši v 9:00 pobožnost na hřbitově v Otvičích asi v 10:00 hod. a v 15:00 na hřbitově v Jirkově.)

* Od 5.listopadu bude páteční mše v 17:00 hod. a po ní spolčo na faře.

** Věci do charity přinášejte až po domluvě na tel. 474659460

Byli pokřtěni: Lukáš Kondaš, Kristýna Berkiová, Marek Illěš, Vladislava Bartošová, Lea Blanka Haladová, Anna Marie Balogová, Daniel Noori, Eliška Ungerová, Martin Deter

Pohřeb: Edita Mikulcová, Jozef Gažo, Lukáš Špivák, Jolana Novotná, Štefania Črepová, Helena Tothová, Marie Drdová

Na obálce text: In hoc signo vinces - V tomto znamení (kříže) zvítězíš.

Diamantovou svatbu (60) a obnovu manželského slibu slavili manželé Vaňkovi z Květnova, spolu s širokou rodinou v poutním kostele Panny Marie.

Svatbu v jirkovském kostele měli Milan Gábor a Michaela Makulová

Narozeniny P.Miroslava byly slaveny v Jirkově v kostele a posléze na farní zahradě. Hudba: J.Metlička. Dík za vše.

CK Pařeztour 15.ročník! Letos 90 km po Bílých Karpatech (Strážnice - Velká Javorina - Púchov)

P.Alois slouží mši na Červeném hrádku.

Kněží vikariátu, horní řada zleva: P.Radim, P.Alois, P.Artur, P.Řehoř, dolní řada: P.Josef, P.Řehoř, P.Miroslav, P.Jan

Návštěva jirkovských věřících na poutním místě Trutzhain v Hesensku. V moderním kostele se nachází kopie sošky Panny Marie z Květnova. Již 60 let Pout' rodáků. Letos kázal biskup Heinz Josef z Fuldy. Byli jsme vřele uvítáni. Na oplátku jsme rozdávali květnovské svíčky.

P. Miroslav a P. Alois v Boleboři, pouť k výročí posvěcení nového kostelíka.

Mons. Karel Havelka slouží poutní mši v Horním Jiřetíně, pouť Nanebevzetí P.M.

Cyklo-tour jirkovské mládeže po jižní Moravě, najeto 130 km, plavba 5 km. Poruchy byly.

Návštěva olomouckých Kapucínů v Jirkově a na Č.Hr.

Setkání pastoračních asistentů, katechetů a laiků aktivních ve farnostech v Mezinárodním centru duchovní obnovy v Hejnicích

mělo letos na programu jako hlavní téma: Ekonomie a život z víry.

Přednášející: prof. Ing. Lubomír Mlčoch CSc.

Pana profesora jsme si již představili s prezentací jeho knihy Čas pravé radosti, ve které se dozvíte podrobněji o jeho životě, myšlení i františkánském směřování. Připomeňme si, že je ekonom, přednáší na UK na Fakultě soc. věd, je mimo jiné na př. viceprezidentem Mezinárodní asociace pro křesťanské soc. učení, papež J.P.II. mu udělil Řád sv. Řehoře Velikého, papež Benedikt XVI. ho jmenoval členem Papežské akademie soc. věd ... Jedna z jeho prací se jmenuje Ekonomie důvěry a společného dobra. Název této knihy podle mě přesně vystihuje hlavní myšlenku, která se prolínala celou přednáškou. Mnoha ekonomům byla položena otázka co vedlo ke vzniku krize. Každý z nich odpověděl jinak. A jak se tedy orientovat v tak nepřehledné situaci, kdy se ani odborníci neshodnou? Pan profesor označil jako hlavní důvod celosvětové krize – **krizi důvěry**. Vysvětloval složité vztahy světového finančního trhu a končil příkladem rodiny a důchodových systémů. Říkal, kdo z nás máme jistotu, že za 20, 30 let bude naše pojišťovna existovat? Jakou v ni můžeme mít důvěru? Něco jiného je rodina. Mají-li rodiče více dětí, mohou se spolehnout, že se o ně ve stáří postarají. Předpokládá to ovšem rodinu křesťanskou a dobře fungující. Tak to je totiž v mnoha zemích, kde není soc. zabezpečení a kde jsou staří a nemocní odkázáni pouze na širokou rodinu nebo milosrdenství sousedů a pod. O důvěře bylo i řešení, které v době hospodářské krize navrhl svým zaměstnancům Tomáš Baťa. Šlo o to, zda podnik přežije nebo všichni přijdou o práci. Jeho návrh byl tvrdý, ale jediný možný: snížíme platy o polovinu a stejně tak o polovinu snížíme ceny vyráběné obuvi. Nebylo lehké takový návrh přijmout, ale jeho zaměstnanci mu věřili, měl jejich důvěru. Proto, jak ještě možná někteří pamatují, Baťa nejen přečkal krizi, ale jeho levné výrobky zaplavily světové trhy.

Dalším problémem dnešních ekonomů a konečně i většiny občanů je **ztráta vědomí věčnosti**. Sledujeme jen svůj a dnešní prospěch. Je paradox paradoxů, že zrovna západní společnost, vyrostlá kdysi z křesťanství, lpí tak neuvěřitelně na materiální zajištěnosti a staví stále větší „mražáky“, sklady, stodoly a sýpky. Přes Pánovo varování: „...blázne, ještě dnes v noci si vyžádají tvou duši...“ se dnes pojišťujeme vůči všemu, co nás může napadnout. Ukazuje se ale, že v konzumu „lítá“ i církev, tedy celé západní křesťanství. V sociálních encyklikách se o všech rizicích v konzumní společnosti velmi otevřeně hovoří, ale praktické řešení nám jde jaksi ztuha. To znamená, že ani křesťanský politik, podnikatel nebo odborář nemluví o duchu skromnosti.

Všichni slibují další růst hrubého domácího produktu, spotřeby, zachování pracovních míst, výdělku atd. I oni slibují konzum.

Sociální nauka církve - to je jinými slovy teologie pozemských skutečností. Jak správně nakládat s hřivnami nám svěřenými? Pan profesor zvolil výklad pro nás nejpříjemnější. Jmenoval mnoho různých osobností a na jejich životních postojích ukázal, že je možné skloubit požadavky ekonomie a víry. Dotazem s politováním zjistil, že mnoha účastníkům některá jména moc neříkají. Proto nám podrobněji přiblížil dva z nich JUDr. Františka Noska a Josefa Hlávku, největšího českého mecenáše. Doufám, že jejich životní příběhy jsou natolik zajímavé, že si je mohou připomenout všichni:

Služebník Boží, ministr JUDr. František Nosek (1886-1935)

/ doplněno podle TT-1996/5-osobnosti/ Ministr vnitra a kandidát svatořečení? Těm, kdo mají v paměti komunistického ministra vnitra téhož příjmení z 50. let, je třeba sdělit, že jeho předchůdce z 20. let byl jeho pravý opak: demokratický politik a ryzí křesťan neobyčejného formátu. V době, kdy se v našem veřejném životě volá po osobnostech a mezi věřícími je nechuť vůči politice, by bylo žádoucí postavit na svícen život významného politika s františkánskou duší. Narodil se 26.4.1886 věřícím manželům v Chrudimi. Tam i maturoval a v Praze byl promován na doktora právních a státních věd. Dále studoval i v cizině. Během studia uplatňoval své nadání přednáškami a články. Čelil tehdejší propagandě, že věřící katolík nemůže být vlastencem tvrzením: vlastenectví znamená pro katolíka snahu o mravní a hospodářské povznesení země bez nepřátelství vůči jiným, což bylo i v programu T.G.Masaryka. Sociální učení pouze nehlásal, ale sám skromným životním postojem uskutečňoval. Mladým lidem se Nosek nepodbízel, připravoval je i na cestu oběti z lásky, a přesto zapaloval srdce. Oženil se a s manželkou Annou měli dvě děti, víc nemohli ze zdravotních důvodů. JUDr. Nosek měl touhu a schopnosti se uplatnit na univerzitě, ale po převratu 1918 dal přednost službě v mladé Československé republice. Působil jako lidovecký poslanec. Byl členem vlády jako ministr vnitra a později pošt. V tomto prostředí moci brzy proslul jako příklad křesťanských kvalit, především poctivosti. Jeho největší zbraní v politickém boji bylo, že nikdy nelhal. Prosazoval v první řadě prospěch všech lidí a státu. Trval na své zásadní pozici proti přílišnému přizpůsobování duchu doby. V parlamentu byl oblíbený pro svou přátelskou ochotu v osobních vztazích. Přesto uměl také bojovat. Velice se zasloužil o venkov rozvíjením svépomocných družstev, lidových záložních kempelíček, politickým vzděláváním atd. Zasloužil se o vybudování paláce Charitas v Praze s moderní tiskárnou. Pokud šlo o finanční ústavy, řídil se „františkánským“ finančním krédem: *Vkladatelům jistota, dlužníkům mírný*

úrok a z čistého zisku něco Pánu Bohu. „Ministr dr. Nosek zachránil čest naší doby. V době korupcí, defraudací a provizí dotýkaly se jeho ruce miliónů, ale přece zůstaly čisté jako sluneční paprsek.“ Říká Fr.B.Vaněk. Očím dr.Noska neušla různá zákoutí chudoby. Pro děti vybudoval řadu prázdninových kolonií. Pro staré osamělé ženy založil spolek a několik Domovů svaté Kláry. V kurzech a na přednáškách katolické mládeže se rozdávala náboženská literatura; po Noskově smrti bylo zjištěno, že to byl on, kdo v jednom knihkupectví pro ten účel nakoupil během let kolem 100 000 svazků. Jeho ekonomická angažovanost byla vedena snahou o úpravu hospodářských a sociálních poměrů, které by vytvořily životní prostředí, ve kterém by lidé mohli klidně myslet na věci věčné, protože by měli zajištěny nezbytné věci pozemské. Dále zastával zásadu, že zisky obchodů a hospodaření by měly být obráceny ve skutky křesťanské lásky. Proto se snažil z hospodářských podniků vydržovat starobince, útulky a stavět kostely. Bez duchovního zakotvení by František Nosek nebyl schopen tak velkého a nesobeckého životního díla. V posledních letech života musel pochovat postupně tři ze svých nejbližších. Sestru, devítiletého synka a o rok později manželku. Sám prošel křížovou cestou od února 1935, kdy odjel s počínající chřipkou do Plzně na slíbenou přednášku, do 17. dubna, kdy dodýchal. Je pohřben v Poříčí nad Sázavou a tam se u něho každoročně scházejí jeho katoličtí přátelé. Pozoruhodný je ohlas na jeho odchod z úst sociálnědemokratického poslance A. Remeše: „Škoda, přeškoda tohoto zlatého člověka, přesvědčeného a ryzího demokrata a statečného muže. Byl živým příkladem ušlechtilé zásady: Neshromažďujte poklady na zemi. Zemřel naprosto chudý a neobtěžen žádnými křivdami, jichž by se byl na svých spolubližních dopustil.“

Neméně zajímavý je již zmíněný život a dílo Josefa Hlávky, architekta, stavitele a největšího českého mecenáše. (1831-1908). Josef Hlávka byl druhorozeným synem nemajetného úředníka rakouského mocnářství a Anny roz. Stachové. Od raného dětství měl zájem o architekturu a tak jej nechal otec zapsat na pražskou techniku a později studoval i ve Vídni. Hlávka si musel o prázdninách přivydělávat na stavbách jako zednický učeň u česko-vídeňského stavitele Františka Šebka. Získal tříleté stipendium na poznávací cestu po Evropě, ale po návratu v neutěšené situaci po prohrané rakousko-pruské válce, nenašel uplatnění jako architekt, ale jako velmi úspěšný stavitel. Začátky podnikání Hlávkovy velmi usnadnil František Šebek, který ho před jeho cestou zaměstnával jako ředitele stavební kanceláře. Hlávku si natolik oblíbil, že mu při odchodu do penze odkázal celou svou stavební kancelář. Hlávka si velmi brzy vydobývá pověst solidního stavitele. Staví na Ukrajině v Černovicích (dnešní ústřední budova university), Dvorní operu ve Víd-

ni, novou Zemskou porodnicí v Kateřinské ulici v Praze, dodnes fungující s nepřetržitou kontinuitou. Zde projekt založil na nejpokrokovějším systému své doby, t.j. pavilónovém členění. Vedle velkého kapitálu získal za postavení Dvorní opery osobně od císaře titul stavebního rady a za vlastní projekt bukovinské biskupské rezidence o velikosti poloviny Versailles obdržel II. cenu na světové výstavě v Paříži. V té době koupil pro svoji ovdovělou maminku zámek v Lužanech, tři kilometry od rodných Přestic, který později sehrál velmi důležitou roli v jeho dalším životě. Hlávková stavební kancelář postavila v letech 1860-1869 na 142 staveb. Tím se mohla pochlubit jen málokterá firma. Přestože na to měl pan stavební rada lidi, sleduje vždy každou stavbu osobně. K tomu, aby celý tento jmenovaný výčet mohl být postaven, by nestačila jen jeho neuvěřitelná pracovitost. Bez dobře fungující stavební kanceláře by jen těžko uspěl. Kancelář, získanou tak nečekaně a šťastně od Šebka, Hlávka zvelebil a rozšířil, takže posléze byl schopen díky vybavené kanceláři a své neuvěřitelné pracovitosti, mít neustále rozestavěno více než padesát významných staveb najednou. V důsledku pracovního vypětí, kterému byl Hlávka vystaven, na podzim roku 1869 zkolaboval a ochrnuly mu obě nohy. Osmatřicetiletý velmi úspěšný muž se ocitl na invalidním vozíku, musel opustit kancelář a odejít do ústraní na zámek v Lužanech. Jak toto své postižení chápal, nám oficiální prameny moc neříkají. Náš přednášející nám řekl víc. Hlávka byl totiž věřící člověk, který ve svém životě důsledně hledal a snažil se naplňovat Boží vůli. Ve své nedobrovolné omezenosti poznal Boží vybídnutí k zastavení se v horečné činnosti. Měl čas k uspořádání svého nesmírného majetku. Vznikly zde projekty založení České akademie věd a umění, na němž měl Hlávka svou finanční účastí rozhodující podíl. Dále stavby studentských kolejí, stavby nové budovy Akademie výtvarných umění a mnohé další. Postavení kolejí bylo reakcí na tíživou situaci chudších studentů, kteří v Praze těžko sháněli bydlení. Na svou dobu byly koleje velmi moderně vybaveny na př. vlastní tělocvičnou, pekárnu, kuchyní, kde se nejen vařilo, ale kde si každý mohl vzít tolik chleba, kolik chtěl, čehož často využívali i mimokolejní studenti. Hlávka hradil první kompletní překlad Shakespearova díla, podporoval Julia Zeyera, Oskara Nedbala a mnoho dalších. Během své nemoci pečlivě promýšlel, jak zajistit nesmírné bohatství, které svým podnikáním získal. V poslední vůli ustanovil (zůstal bezdětný) svým univerzálním dědicem nově založené Nadání. Právnicky bylo Nadání tak dokonale vytvořeno, že přežilo jak totalitu nacismu, tak komunismu a do dnešních dnů plní nadace velkou část Hlávkovy odkazu. Je to nejstarší nadace s nepřerušenu kontinuitou v České republice a ani za našich časů se jí nikomu nepodařilo vytunelovat. I v tom je jistě Hlávková genialita.

Dvakrát zachráněné dítě

TOMÁŠ GRAUMANN, brněnský Žid, naturalizovaný Američan, křesťanský misio-
nář na Filipínách a jedno ze
669 dětí zachráněných **Nicho-
lase Wintonem** vypráví svůj
příběh: Narodil jsem se v
Brně roku 1931 do židovské
rodiny. Otec byl obchodník s

obuví. Rodiče své židovství nepraktikovali a poměrně brzy se rozvedli. Ma-
minka se znovu vdala za pana Hochberga. Všichni jsme se pak přestěhovali
na zámek v **Těšanech** u Brna. Bylo to krásné místo. Přijíždělo k nám mnoho
návštěv a příbuzných. Já i můj bratr Tony jsme byli obklopeni služebnictvem
a žilo se nám velmi příjemně. Zdálo se, že to tak bude napořád. Zakrátko se
ale psal rok 1938 a k nám na zámek přijela z Vídně teta Kamila se svou rodi-
nou. Bylo mi divné, že tentokrát u nás zůstává déle než obvykle. Měl jsem
sedm let a nechápal jsem ještě souvislosti se zabráním Rakouska Hitlerem.
Teď vím, že čekala na emigrační doklady k vystěhování do Austrálie. Nalé-
hala i na mé rodiče, aby rovněž odjeli, oni to však odmítli s tím, že v Česko-
slovensku je jejich domov. Pak se začaly dít věci pro mě těžko pochopitelné.
Naší ulicí projížděly **nacistické** tanky a vojáci na motocyklech se sajdkára-
mi. Měli dřevěné palice, a jak jen mohli někoho uhodit, udělali to. Několik
důstojníků vtrhlo do kanceláře mého otčima a trvalo dost dlouho než odešli.
Následně v našem zámku bydlelo několik Němců v uniformách. Pamatuji si,
jak mne a bratra jednou maminka vzala v Brně do divadla. Najednou se
ozvaly podivné zvuky a do zástupu čekajícího před divadlem vtrhli nacističtí
vojáci. Tloukli lidi hlava nehlava a sráželi je k zemi. Pak svoji zuřivost vybi-
jeli na židovských obchodech. Ničili výkladní skříně, fyzicky napadali Židy i
Čechy, kteří se jim snažili pomoci. Matka nás uchránila svou duchapřítom-
ností. Rychle nás zatáhla mezi dveře bočního vchodu divadla, kde jsme celou
tu hrůzu přečkali. Potom jsme raději honem spěchali domů. Bylo to straš-
né. V prvních měsících protektorátu Böhmen und Mähren k nám přicházel
evangelický farář Odstrčil z Klobouk u Brna. A byl to farář Odstrčil, který
pomohl zorganizovat můj odjezd do **Skotska**. První srpnový den roku 1939
mě moje maminka spolu s babičkou odvezly do Prahy. Než jsem se vzpama-
toval, stál jsem u dveří vagónu a maminka mi dávala do rukou nějaké papíry.
Na krku jsem měl zavěšeno velké číslo, ale pořád jsem nechápal, co se děje.

7733 (21-2-2) 83

This document is issued with the approval of His Majesty's Government of the United Kingdom to persons to be admitted to the United Kingdom for educational purposes under the care of the Inter-Aid Committee for children.

THIS DOCUMENT REQUIRES NO VISA.

PERSONAL PARTICULARS.

GRAUMANN *Thomas Herman*

Name: ~~HOCHBERG~~ *HOCHBERG*

Sex: MALE Date of Birth: 29/1/1931

Place: JESANY; MORAVIA

Full Names and Address of Parents: HOCHBERG *Julius & Frances*
Jesany near Brno

65

BRITISH COMMITTEE FOR CHILDREN
IN PRAGUE.

Posadili mne do vlaku se dvěma zavazadly, ve kterých byla celá moje budoucnost. Na nádraží zůstaly uplakaná maminka a vyděšená babička. Netušil jsem, že jim dávám naposledy sbohem. A samozřejmě jsem nemohl tušit, že je to poslední vlak, který ještě mohl vyvézt židovské děti z obsazeného Československa. Můj bratr Tony zůstal pro nemoc doma. Měl jet následujícím vlakem, připraveným k odbavení na 1. září 1939. Ten však už nikdy nevyjel, toho dne totiž začala druhá světová válka. On, rodiče, babička a skoro všichni moji příbuzní zemřeli v koncentračních táborech.

Do Anglie jsme dorazili lodí. Vlakem nás pak přesunuli do skotského města Selkirk. Rok po mém příjezdu do Skotska zavítal do naší vesnice známý evangelista Robert Hudson Pope. Pořádal velké setkání dětí, kde se zvěstovalo evangelium. Tam se zvláštním způsobem dotklo mého srdce, že Ježíš Kristus je oním dávno zaslíbeným Mesiášem, který přišel, aby zemřel za naše hříchy. Nejvíc mě zasáhla Ježíšova slova: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne můj otec.“ K jedné písni jsem se přidal i já. Nezapomenu, jak jsem vroucně zpíval: „Přijď do mého srdce, Pane Ježíši.“ U dveří mi kazatel pověděl slova, která mě provázejí celý můj život: „Abys duchovně rostl, musíš denně číst Bibli, Boží Slovo.“ Poslechl jsem ho. Uplynulo několik let. Jednoho večera jsem četl z Bible: „Posvět' mi všechno prvorozené, co mezi Izraelci otevírá lůno, ať z lidí či z dobytka. Je to moje!“ (Ex 13,2)

Tehdy jsem pochopil všechny souvislosti. Narodil jsem se jako prvorozený v židovské rodině. Byl bych určitě zahynul, kdyby mě nezachránil Nicholas Winton. Když jsem později slyšel evangelium a uvěřil v Ježíše, který je nejen Mesiáš Židů, byl jsem zachráněn podruhé. Tentokrát nejen pro pozemský život, ale pro věčnost. Jako prvorozený syn právem náležím Bohu, chci mu sloužit a pro něho žít.

Po ukončení střední školy jsem vystudoval školu zdravotní a potom biblickou. S velkou radostí jsem jako **misionář** začal pracovat mezi domorodci na **Filipínách**. Tam jsem také poznal svou ženu Caroline. Svatbu jsme měli v kostele, postaveném uprostřed džungle. Poté, co jsme se přestěhovali do Ameriky a adoptovali

si dvě děti, narodily se nám další dvě. Dnes máme deset vnoučat. V Americe jsme dlouhé roky sloužili hlavně zahraničním studentům. Po revoluci v roce 1989 jsem se rozhodl vrátit do Čech, abych zde učil angličtinu. dle BTM

Historické zastaveníčko - MĚNHARTICE

(„Menhartova ves“) (německy: **Märzdorf**) ležely v Krušných horách, vzdáleny od Hory Svatého Šebestiána 3 km směr na Blatno. První zmínka o Menharticích je z roku 1281, kdy je Chotěbor z Račic i s dalšími vesnicemi postoupil řádu německých rytířů v Chomutově. Dalšími majiteli byli Veitmilové a Lobkovicové. První osadníci zde byli **uhlíři** a jejich osada stávala údajně více na západ. Nedostatek vody je prý donutil přemístit svá obydlí níže.

Později měly Menhartice dvě části: v té starší stávaly domy kolem návsi, na které byla kaplička, zasvěcená **svatému Floriánovi** (r.1850). Domy novější části lemovaly ulici směrem k jednomu ze tří menhartických rybníků. Zatímco kolem návsi byly zemědělské usedlosti, v domcích u silnice bydleli dělníci, pracující v lese nebo na železnici. Roku 1787 měly Menhartice již 32 domů a do roku 1895 vzrostl jejich počet na 41. Číslo 37 a 38 byla čísla strážních domků na **trati z Křimova do**

Pohraniční. Chov dobytka, který již v 17. století poskytoval Menhartickým vedle práce v lese hlavní zdroj obživy, se v 19. století značně rozmohl. Pastvin byl dostatek a zemědělství stejně nemohlo zdejší obyvatelstvo uživit. Dařilo se tu jen bramborám, zelí a turínu, v menší míře i ovsu a žitu, později lnu. Škola existovala v Menharticích od poloviny 18. století, ale do měšťanské školy musely děti chodit do Hory Svatého Šebestiána. V roce 1921 zde žilo pět Čechů. Ještě před 2. světovou válkou patřily Menhartice k bohatým vesnicím, po odsunu Němců se však již nepodařilo ves dosídlit. Když bylo počátkem 50. let rozhodnuto o výstavbě **vodní nádrže Křimov**, bylo tím rozhodnuto i o zrušení Menhartic, ležících ve 2. ochranném pásmu nádrže na pitnou vodu. Dnes v místech, kde ves stávala, najdete jen několik zbytků zdí a rybníky.

Podle Z.Binterové
Fota: www.komotau.de

citát na říjen: „**Ve znamení kříže zvítězíš.**“ (vize císaře Konstantina 4 st.)